

Na začátku zazvonil telefon

Volal bratránek Ferda a měl pro nás hned tři novinky: že se oženil, že má nový byt a že nás zve na návštěvu. Nejpozději za půl hodiny v Kuličkové ulici tři, první poschodí! A jen tak mimochodem se zmínil, že si pořídili psa.

Jelikož mám Ferdu ze všech bratránků nejradši, natáhla jsem honem procházkovou sukni a hrnu se ke dveřím.

Ale Mirek seděl, botu v ruce, a přemýšlel.

„Bude v tom ten pes,“ řekl s jistotou. „Ferda nejspíš zase někam jede a hodí nám ho na krk.“

„Co tě vede. Kam by jezdil? Vždyť se zrovna oženil.“

Ruku do ohně bych ovšem za to nedala. Ferda je bratránek dobrodruh. V patnácti založil oddíl pozemního hokeje a do roka s kluky procestoval půlku Evropy. Od té doby založil mnohé další oddíly, skupiny a kluby. Jak při tom stačil chodit i do školy, zůstalo mi záhadou...

Čím nás překvapí tentokrát?

Šlo o psa, v tom se Mirek nemýlil. Ferdův pes však byla fenka a měla pět úplně malinkých štěňat. Naštěstí se ukázalo, že Ferda teď zrovna nikam necestuje, fenku Flóru si chce nechat a na její čtyři syny už má vážné zájemce.

Zbývalo jen poslední štěně, holka.

Psí holky nikdo nechce, že jsou s nimi starosti. Že co nevidět vy-

rostou a mají štěňata, která nikdo nechce, a tak to jde pořád dokola. A tahle byla navíc voříšek! Máma Flóra je velšteriér, hnědá s černou dečkou, a čtyři kluci jsou po ní. Zato malá pejska je sněhobílá, jen od čumáčku mezi uši se jí táhne tmavší proužek. „Neblázni, Ferdo. My si psa vzít nemůžeme,“ povídám bratránkovi, jelikož Mirek se na mě významně šklebil.

„Pak ale tu malou musíme dát utrrratit,“ zaráčkovala Kristýnka, Ferdova žena, a do očí jí vstoupily slzy.

Ferda jenom pokrčil rameny a začal nám vyprávět, jak vlastně k Florce přišli.

Příběh fenky Flóry

Kristýnka dojíždí do práce na zdravotní středisko v Roztokách. Na konečné u roztockého lesa musí buď přestoupit na jiný autobus, nebo jít zkratkou, pěšky je to slabá čtvrt hodinka.

Onehdy zaslechla z lesa podivné zvuky, tichounké a šelestivé, jako by se ve spadáném listí honili rejsci. Šla blíž a hrůzou zkoprněla. U stromu na prádelní šňůře byla přivázaná fenka a zoufale sebou zmítala. Neštěkala, měla totiž čumák zalepený náplastí, aby nemohla volat o pomoc.

„Raubíři. Zločinci a vyvrhelové,“ cedila Kristýnka skrz zuby. Ale hned potom začala mluvit klidně a laskavě, jak byla zvyklá z ordinace. „No nic, už jsem tady, všechno napravíme.“

Opatrně odlepila z psího čenichu náplast a kapesním nožíkem přeřízla šňůru. Fenka byla vysílená a hladová. Kristýnka ji odnesla k potoku, aby se napila, dala jí svůj chleba s máslem, ale co dál? Na středisko si ji vzít nemohla.

„Čekej tady, já se vrátím!“ řekla důrazně.

A fenka pochopila. Čekala.

Odpoledne jí Kristýnka přinesla oběd ze závodní kuchyně, chvíli si povídaly a fenka ji šla vyprovodit až k autobusu.

„Nejradši bych si tě nechala,“ vzdychla Kristýnka, ale tolik odvahy neměla. Byla vdaná sotva tři měsíce, nový byt měli ani ne týden a byl to jen pokojík jako dlaň. A Ferda vždycky tvrdil, že psi patří na venkov, někam do myslivny...

Bála se, že už fenku neuvidí, a zároveň si to přála.

Nazítří však fenka stála u zastávky a všechno se opakovalo: svačina, oběd i vyprovázení. Vedly to tak spolu kolik dní. Teprve když napadl sníh, Kristýnka se Ferdovi se vším svěřila.

Ferda moc nadšený nebyl, ale nakonec mávl rukou:

„Snad se sem někam vejde.“

„Ano, jenomže... ono jich bude víc. Čeká štěňata, rrozumíš? To bychom asi nezvládli,“ vzdychla Kristýnka.

„Jaképak nezvládli?“ Tohle slovo Ferda odjakživa nenáviděl. „Přiveď ji a dál se uvidí!“

A vidělo se. Ráno byly pod váleudou kromě fenky ještě tři chlupaté uzlíčky.

*„Tři není tolik. A jsou to samí kluci,“ utěšoval se Ferda.
„Počkej do večera,“ řekla Kristýnka a měla pravdu.
Večer už napočítali štěnat pět a to poslední byla holka. Celá bílá,
s rezavým proužkem na čele.*

Člověk si vybere psa, ale pánem je ten, koho si vybere pes

To je staré eskymácké přísloví a Eskymáci psům rozumějí...
Zatímco Ferda vyprávěl, máma Flóra i štěňata usnuly na pelišku. Až na bílou psí holku, ta spala Mirkovi na teniskách.
„Necháme si ji, vid? Když si tě vybrala,“ špitla jsem mu tiše do ucha.
Mirek vzal pejsku pod bundu, ale mě přehlídl jako krajinu.
„Nemáš rozum,“ utrousil cestou k domovu. „Myslíš si, že vychovat takové štěně je legrace?“
Někdy bych Mirka přetrhla. Včas jsem si ale vzpomněla na svoje fíky, které by nebyť jeho už dávno uschly. A taky na tři akvária, která jsem vloni s velkým nadšením založila a víc se o ně nestarám.
„O tohle štěně se starat budu, přísahám,“ řekla jsem kajícně a sáhla si pro ně k Mirkovi pod bundu.
Pejska kníkla a počurala mi procházkovou sukni.
Asi chtěla zůstat radši u Mirka...

